

TN

ÅRET

1976

NÄR

LAN-

DET

DELA-

DES

Trollhättan

Älvängen

Göteborg

Sundsvall

Hudiksvall

Iggesund

Stockholm

Nyköping

Motala

I årets TN hittar ni en hel del som bör vara av intresse.

Visste ni till exempel hur ortnamnen Njutånger och Enånger egentligen kom till. Om detta berättar en av TN:s medarbetare.

Ett avslöjande av mera sensationell art görs också i årets nummer.

Med ensamrätt för TN berättar Murklan hur det verkligen gick till när hon blev flottarefru.

Hon är faktiskt inte inropad på auktion!

Tro henne, för det hon nu berättar är sanningen och ingenting annat än sanningen!

Ett klurigt korsord har vi även detta år. Men nu måste ni också sända in era lösningar till korsordskonstruktören. Det kräver hon!

JUL- och NYÅRSHÄLSNINGAR

"NÅSKNÄPP" FÖRGÄVES

Nu är det dags igen! En ny TN har "kommit ut av trycket" som det hette på den tiden det begav sig.

Det har varit roligt detta år att sammanställa publikationen. Materialet har flutit in till huvudredaktionen i en jämn, men så småningom dock sinande ström.

Visst finns det lokalredaktioner som även detta år misskött sig. Det värsta av allt tycker jag är att lokalredaktören i Östergötland inte förstod den "knäpp på näsan" han fick i fjol. Trots att han tillhör proffsen på området har han inte åstadkommit ett skapande grand. Fy på sig, redaktörn...

Men desto bättre har amatörerna skött sig. Visst har man ibland saknat uppslag till artiklar och annat - men då har man skrivit just om uppslagsfattigheten. Dom har verkligen visat att allt går att skriva om - bara viljan finns. Tack alla ni!

En glädjefull överraskning bjöd oss greven av Älvängen som lyckats slita sig loss från storfisket vid Bohuskusten en stund för att hjälpa TN.

Däremot blev vi inte ett dugg överraskad över att grevens bidrag var verkligt intressanta och välskrivna. Att han kan skriva på ett medryckande sätt visste vi nämligen förut. Detta bevisade han redan i somras vid Trollsykiens stora skrivartävling.

Utöver en intressant

berättelse publicerar vi också i årets nummer en dikt av nämnde greve. Denna dikt anser vi själva borde ha fått nå en ännu större läsekrets och vi var ett tag betänkta på att sända den för publicering till en av våra konkurrenter i vårt grannland Sverige, nämligen Aftonbladet. Men eftersom vi inte var säkra på hur skribenten själv skulle uppfatta en sådan handling, avstod vi.

Tidigare år har många av barnbarnen medverkat i vår tidning, men i år är det bara två av dem som ställt upp. Den ena är en kvinnlig medlem som svarar för en rolig tävlingssida. Vi hoppas hennes vädjan om att sända in lösningar ska höras. Hon har tydligen fått pengar tillbaka på skatten och en del av dessa vill hon dela ut till TN-läsarna. Jag

säger som tävlingskonstruktören själv: Lycka till!

Det andra medverkande barnbarnet är en gosse som under stor tidspress strax före pressläggningen pressade fram en dikt med titeln "I sista stund!" Tack för det!

Samtliga illustrationer i årets tidning är hämtade från huvudredaktionens förråd, med undantag av två, som är egenhändigt tecknade av Hans Gunnarsson.

Ja, visst ja, det var så rätt. Då är det ju faktiskt tre barnbarn som medverkat. Det var väl inte dåligt.

Och med detta önskar vi varandra en riktigt God Jul och ett gott nytt år. Nästa år ses vi igen i vår egen republik Trollsykien, när den innehållsrika "Republikanska veckan" ska genomföras.

Ha det så bra önskar..

Ansv utg

VANDRINGSMÄN NAMNSATTE NJUTÅNGER OCH ENÅNGER?

AV LARS OLOVSSON

OLIKA ORD- OCH SPRÅKEKSPERTER FÖRSÖKER KOMMA UNDERFUND OM HUR DE OLIKA ORTNAMNEN KOMMIT TILL. BERTIL MOLDE HAR KOMMIT FRAM TILL ATT ORDET ÅNGER I NJUTÅNGER OCH ENÅNGER SKULLE BETYDA "LÅNG SMAL VIK" OCH DET ÄR MÖJLIGT ATT DET ÄR SÅ. MEN FÖR UMGIFVÄR FVRTIO ÅR SEDAN HÖRDE JAG BERÄTTAS EN VERSION OM HUR DET SKULLE GÅTT TILL NÄR NJUTÅNGER OCH ENÅNGER FICK SINA NAMN. JAG TÄNKTE DÄRFÖR DELGELTIN: S LÄSARE DEN BERÄTELSEN SÅ FÅR NI SJÄLVA BEDÖMA SANNINGSHALTEN I HISTORIEN.

För mycket längesen bodde tre bröder i nuvarande Hudiksvall. De hette Arnulf, Stein och Svein.

Det jag nu ska berätta hände långt, långt innan järnvägen ens var påtänkt. Och de vägar som fanns var framkomliga endast för ryttare eller till fots.

I Hudiksvall bodde bara några jägare och fiskare på den tiden. Det var följaktligen inte då "det glada Hudik" som det nu är.

De tre bröderna började vantrivas och tyckte att de hade en mycket trist tillvaro. Visserligen kunde dom få lite fisk i fjärden och ibland kunde dom också skjuta någon få-

gel. Mat för dagen behövde dom därför inte sakna och en liten kaja att krypa in i på nätterna hade dom också.

SÖKTE ÄVENTYRET

Trion hade planer på att söka nya äventyr och bättre jaktmarker. Under lång tid diskuterade dom detta och det talades för och emot. Skulle dom våga ge sig iväg eller inte. Så småningom segrade dock äventyrlusten och bröderna var överens om att vandra söderut. De gjorde i ordning var sitt knyte. Det var gjort av skinn och trädades på en pinne som bars över axeln. Så

hade de var sin pilbåge, metrevar av ihopknutna hästtagel samt några metkrokar, tillverkade av ben. Vandrigen började tidigt en morgon i mitten av september. Arnulf, som var äldst gick först och de andra två följde tätt efter.

FARLIGT I TROLLBO

Snart närmade de sig Trollbo. Eftersom de visste att trollen hade sin hemvist där, hade dom aldrig tidigare varit åt det hållet. Därför steg nu spänningen när dom skulle passera, men eftersom solen kommit en bit över grantopparna, hade trollen förmodligen gått in i sin grotta i Trollboberget. Dom tål ju inte sol, sägs det. I alla fall syntes dom inte till.

De fortsatte vandrigen i rask takt och nådde snart fram till Dellån, som den då hette. Här hade någon gjort en spång över ån av runda stockar, sammanbundna med kraftiga

VANDRINGSMÄN...

Ålskinn. Sådana fanns över de flesta vattendrag på den tiden och över mossar och myrar hade man lagt kavelbroar, runda stockar lig-gande i bredd.

VACKRA "LÅNGÅNGER"

De passerade Iggesunds-ån på en likadan bro. Humöret hos de tre var på topp. De sjöng, tralade och prisade sig lyckliga över att dom äntligen kommit ifrån tristessen i Hudik.

Så kom de fram till Långviken, (Varför heter det inte Långånger, Bertil Mollde) och här tyckte dom det var så vackert att dom beslöt sig för att ta en liten paus.

Det föll sig inte bättre än att det blev precis där "Karin på Strana" nu bor. Dom satte sig ner och beundrade utsikten över sjön mot Brunnsnäsberget.

Stein, som var mellanpojken i ålder räknat, bröt ett alspö vid strandkanten på nuvarande Lundgrens tomten, knöt fast en tagelrev, lyfte på en sten och fick tag på några stora feta maskar som han agnade med. Men eftersom fisken i sjön på den tiden inte innehöll något kvicksilver var dom inte så kvicka med att nappa. Så små-

ningom hade han i alla fall lurat tre abborrar, som i gengäld var betydligt större än dagens Viksjöabborrar.

SVEIN MISSMODIG

De bröt därefter upp för att fortsätta vandringen. Men efter stillasittandet hade dom stelnat till lite. Arnulf och Stein fortsatte lika hurtigt som förut, men Svein, som var den yngste, sladdade efter och började bli på misshumör. Därför beslöt de åter ta en rast när de kom till den plats i Njutånger, där kyrkan nu ligger.

Arnulf letade ihop lite fnöske och några torra pinnar och genom att slå gnistor med två stenar fick han eld. De bakade sedan in den fångade fisken i lera och stekte den över elden.

Med lite mat i magen blev nu Stein och Arnulf på ännu bättre humör. Men Svein, som var trött och dessutom hade ont i fötterna blev mer och mer missmodig. Han ångrade bittert att han följt med. Arnulf och Stein blev genom detta ännu piggare och njöt i fulla drag åt Sveins ånger. När två nu njöt av den tredjes ånger fick den-

na plats efter detta heta NJUTÅNGER.

FÖRBI SIÅNGER

När vandringen fortsatte hade solen nått mitt på himlen. Efter mycken tvekan följde även Svein med, men utan att kunna uppvisa samma goda humör som de andra.

Trion fortsatte förbi Njöte och Siånger.., nej, Sivik heter det ju. Här i den långa backen ner mot Sivik fick Arnulf syn på en orre, som satt på en furugren. Han tog pilbågen, siktade och sköt, men bommade med någon centimeter, så den tilltänkta orrstenen flög deras näsa förbi.

Svein hade nu piggnat till och hängde fint med i takten. Nu började emellertid solen dala ner bakom skogen och skymningen föll, så

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

trion beslöt att snart slå läger för natten. De stannade där Enångers gamla kyrka nu ligger och gjorde i ordning en granrisbädd att vila på.

Alla tre hade slumrat till en stund, men vaknat av att de frös. Rådimman hade kommit smygande och det blev fuktigt och kallt att ligga under bar himmel. De

VANDRINGSMÄN...

hörde berguven hoa på avstånd.

VARG PÅ KÄNNAÅSEN

Men det värsta av allt, vargen började yla uppe mot Käannaåsen. Nu kunde inte ens Arnulf, den äldste, hålla humöret uppe. Alla tre var uppskrämda och på mycket dåligt humör. Nu ångrade de bittert att de gett sig iväg, från den visserligen trista men dock ombonade tillvaron där hemma.

Men eftersom det nu var en enig ånger, så fick den platsen heta ENÅNGER.

TA EN "FÄRSKER..."

Hur fortsättningen utvecklade sig för de tre äventyrarna fick jag aldrig veta. Men kanske var det någon

av dem, som någon gång strax före jul hamnat nere i Uppland. Han försökte på olika sätt tigga sig något att äta, men upplanningen på den tiden (hur det är nu vet jag inte) var snål och gav ogärna bort något. Vandringsmannen ploc-

kade därför upp en frusen hästskit, knackade på hos en bonde och frågade om han kunde få lite salt på den. - Nämen gosse, sa bonden, inte ska du äta den där torra och frusna hästskiten. Följ med mej ut i stallet så ska du få en färsker..

Det var en gubbe från Älvängen han gick å vänta båd väl å längen Till slut dom kom två kepsar som nog hade åkt jorden-runt-svängen

Sture diskade i sitt anletes svett och Anna sköljde efter i ett annat vatten

Solsjenitsyn blev deporterad till Sibirien därför att han påstått att folk blivit deporterade till Sibirien.

Utan psykoanalys skulle vi aldrig ha fått veta att när vi tänker en tanke så är det inte den tanke som vi tror att vi tänker utan den tanke som får oss att tro att vi tänker den tanke som vi tror att vi tänker.

Det fina med longitud och latitud är att när någon håller på att drunkna kan han tala om var han befinner sig och då blir det lättare att finna honom.

En bryggerigubbe ifrån Vieför runt i husvagn för att fria Det blev en son så rar som gynna helt sin far och skrek på läsk när han skulle dia

POTTURRI

AV ANNA KRISTINASDOTTER

Så är vi där igen! Pennan i handen och fullständig torke i huvudet. Absolut omöjligt att få till det minsta lilla epos att sända iväg till TN.

Då!!! Snilleblix!!! Jag skulle ut och tigga. Ord var det jag ville ha. Skulle jag få några?

Jodå.. Den första jag bad var min äkta hälft.

- Bara ett ord, sa jag och lade huvudet på sned och såg bedjande på honom.

Väldresserad som han är kom det direkt:

- Älskling...

Bra ord. Det skulle jag inte kunnat tänka ut själv.

Sen gick jag till Murklan. Hon är mer jordnära av sig och tyckte inte det där med älskling var något att bita i.

- Nej, av mig ska du få ett rejält ord, sa hon. Skottkärra...

Hur kunde hon komma på det? Det bara kom liksom. Hon såg inte ut att anstränga sig ett dugg. Hon är förunderlig i alla väder den tanten.

- Ja, nu ska jag göra nån vers av det här, sa jag.

- Måste du göra vers, sa Murklan då.

Det måste jag ju inte, men är man torr i bollen får man ta det som kommer. Och vad som kom kan du se här nedan!

Älskling

Änden är slutet på allt

Litet är inte så mycket

Socker är inte alls salt

Kedjan är trädd uti smycket

Lagom det passar precis

I ntet är ej nåt att ha

Nasse är en riktig gris

Gosse, det här blev ju bra

Skottkärra (på sommaren)

Sommarens träff blev en fullträff

Kännavallen besöktes av envar

Orientering, sen grillkorv och kallpär

Teskedsskalad och klar

Tävling med springa och blåsa

Klarade alla med glans

Ändå fick alla flåsa

Ränna med påse i hand

Roligt hade vi alla

Avkoppling kan vi det kalla

Skottkärra (på vintern)

Snötyngda stå skogens granar

Kasta skuggor uti månens sken

Orörlig, tyst han står och spanar

Tomten där bak granens gren

Tänker nåt till barnen giva

Klappar har han säcken full

Ännu ej han fram kan kliva

Rimmas skall till gröt i jul

Raska på med gröt och rim

Alla får paket - tjo tjim...

Skriva Kors Och Jänka Ivärs

Kan Även Rolig Ramsa Alstra

Inte blev ju det här så spirituellt som det skulle blivit om jag kunnat komma på nånting själv, men i brist på bröd får man ju äta limpa. Så håll till godo!!!

ÅRETS DEMENTI

AV MURKLAN

LÄNGE HAR JAG GÅTT OCH LURAT PÅ NÅGOT TILLFÄLLE ATT DEMENTERA DET DÅR TALET OM "AUKTIONSFRUGAN". DET HAR VARIT LITE GENANT ATT TÄNKA PÅ T.EX. "-NU GÅR HON BORT FÖR EN Å FEMTI - INGEN AVUNDSJUK? - FÖRSTA - ANDRA - Å TREDJE...!" ALLA TROR JU ATT DET GICK TILL PÅ DET SÄTTET NÄR JAG BLEV FLOTTAREFRU. MEN NU SKA NI FÅ HÖRA SANNINGEN - ÄVEN DEN LÅTER SOM EN SAGA...

Det var hösten 1921. Jag hade börjat en ny plats i Njutånger, som bondpiga förstås. (Något annat dög jag väl inte till.) Året före hade jag tjänat hos en bonde i hembyn, där jag hade haft det väldigt bra, med en husmor som var som en kompis och där jag trivdes utmärkt. Varför jag flyttade vet jag inte, men det var väl som Elov Eliasson säger - Ödet!

Här märkte jag från första stund att jag inte kom att trivas. Kände mig mera som ett påhäng än som hjälp i huset. Och här skulle jag vara ett helt år. Inga kamrater hade jag här, kände knappt någon ungdom i hela Njutånger. Hemma hade vi varit en hel hop ungdomar som hållit ihop och träffats varje lördag och söndag och haft mycket skoj.

Så det blev en väldig förändring. Trist och ensamt. En kväll hade jag varit på dans och fick sällskap med en pojke en bit på hemvägen.

Han talade bland annat om att han gått med i en nybildad studiecirkel och när vi skildes sa han:

- Gå med i cirkeln du å, så får vi träffas mer!

- Kanske, sa jag, fast jag visste alltför väl att det kunde jag inte göra.

Jag fick ju aldrig kväll före åtta så det blev ju för sent för mig.

Nu var det en kväll mitt i veckan i slutet av november. Husmor hade gått till grannars, husbond låg på soffan och läste dagens tidning. Två flickor, nio och elva år, satt vid

bordet och läste läxor - högt - och försökte överrösta varann. Lilltösen, fem år, låg på golvet med sin käraste leksak, en "priskurant" från Åhlén & Holm. Själv stod jag och diskade i skumrasket vid spisen. Lyset skulle ju sparas på, liksom på allt annat. Mörkt ute och mörkt inne, trist i hjärta och trist i sinne. Själv var jag så deppad och missnöjd som det gick att bli. Tänkte på "gänget" där hemma:

- Undrar vad dom gör på lördag? Vad ska jag själv göra? Ingenting som vanligt. Dyka ur

ÅRETS DEMENTI....

diskbaljan i säng - i den där lilla mörka skrubben som kallas pigkammarn. Inte läsa en bok ens, det är ju slöseri med lyset förstås.

Nu kommer drängen Per-Olov in med ved. Han är den ende här som jag kan prata med, men han är allvarlig och fåordig. På nyåret ska han sluta här och gifta sig med en flicka i grannbyn. Då blir det ännu långsammare här.

Han kommer nära mig och viskar:

- Där står en pojke därute, som vill tala med dig!

- Där ä inte första april i dag, svarar jag.

- Jo, men där ä säkert, kom får du se.

- Vem är där?

- Där får du se, kom nu! Per-Olov brukar aldrig luras så jag följer med, inte så lite nyfi-

ken.

Ute är det svart, men lite ljus från fönstret faller över gårdsplanen och där står verkligen en person, men vem?

Jag går lite närmare och - jo, nu känner jag igen honom - det är ju den där studiecirkelpojken - vad i all världen?

Jag vet inte riktigt vad som händer, men hela jag fylls av en svindlande glädje och jag formligen flyger i hans famn...

Där står vi med armarna om varann, för öppen ridå - med Per-Olov som publik.

När jag går in tillbaka för att avsluta min disk hade det, på några korta minuter skett stora förändringar.

Allting var mycket lättare. Nu visste jag att på lördag kväll skulle jag inte vara ensam. På sätt och vis hade jag hoppat in i ett nytt liv. Det hoppet har jag aldrig ångrat.

Det var så det gick till. Det var som med Carl-Gustav - det sa bara klick.

Jag förstår att nu nu kommer att dra upp överläppen i ett försmädligt flin och tänka:

- Hon har varit lika tokig jämt, Murklan!

- Kanske det, men tänk efter - var det inte han som uppsökte mig?

Med andra ord: Det var mej ändå Per-Erik bjöd i tango för två...

Det var en yngling från Trollhättan
han hade det inte för lätt han
i fem dar han sprang
med kompass i hand
till Enånger där släkten kunde mätt'an

**

**

En c-märkt dirre från Östergötland
sågs ofta utsträckt på Maltas sjöstrand
Var han lat som själva hin
Nej, han hjälpte sin vän Fälldin
att spara energi för vårt välfärdsland

ÅRSALFABETE av "MURKLAN"

Alla nöjd med träffen var mest för det blev pengar kvar

Bankboken blev ganska stinna när överskottet sattes in

Centern vann ju riksdagsvalet många tyckte det var galet

Dig jag trösta vill min vän det blir snart ett val igen

Eric satte pän en lärda ärter fick han sedan skörda

Fisket vid vår Bohuskust sköter Lars med liv och lust

Gammalt skräp man plockar hop snart man har en tidning gjort

Hå å ha, å inte ha Tobbe vist om kärnkraft sa

Ingen verka särskilt vred fast fläskpannkakan uteblev

Julidagar svinna fort träffen den är jämt för kort

Kalle nu rekryten gör lär sig göra fin honnör

Lena visat upp sin son Per-Anders, det blev namnet på'n

Malmqvists nu har sadlat om och gått med i Via G.O.M.

Nisse uti dagar fem sprang och skicka vykort hem

Oh så kul det var i Kämma fast vi glömde maten hemma

Plocka lingon går som smort om man hamnar på rätt ort

Qvicka på och var där först skörden blir då allra störst

Rimmet som jag hade här det försvann som en chimär

Sverkers energi är stor större än ni nånsin tror

Till Nacksta åke schappa och-tänk - där blev han pappa

Utan vatten till sin disk Sture känner sig ej frisk

Verser kunde alla skriva på vår egen suringskiva

Yverboren doktorshatt man på Murklans huvud satt

X-et var en stor konstnär som ju bodde i Kvavtjär

Zega gubbar blir det här skriv själv och se hur gott det är

Ängern allas lott nog blivit som till TN ej har skrivit

Ät din gröt nu och var snäll Tomten kommer nog i kväll

Öppna dörrn och titta ut Tomten står ju vid din knut

LÄR ER KONSTEN ATT FÖRFATTA TROTS TOTAL BRIST PÅ IDEER..!

AV NILS HOLGERSSON

När jag i år som lokalredaktör för TN skulle nedteckna de vanliga alstren för årets upplaga fann jag att det rådde en total - säger

total - brist på goda idéer. Jag kunde inte finna något matnyttigt att skriva om.

Av en ren tillfällighet fick jag dock en idé om hur jag kunde gå tillväga, trots avsaknad av idéer.

Jag råkade nämligen hitta en bunt med gamla räkningar och kom därigenom ihåg den tid då jag vid varje månadsskifte brukade ha en dragning bland de räkningar som inströmat under månaden. Ett litet lotteri alltså, om vilka räkningar jag skulle betala.

Till dem som hade otur brukade jag alltid sända ett litet brev där

jag skrev att: "Tyvärr var inte turen med Er denna gång, men kasta inte yxan i sjön, Man vet aldrig, kanske lyckan är med Er redan om en månad då jag håller nästa stora dragning."

Det var just detta som gav mig en idé. Varför inte lotta fram några ord ur en uppslagsbok och en ordlista och sedan med hjälp av dessa ord försöka göra en liten historia.

Jag plockade alltså fram lexikon och ordlista - blundade, bländrade och pekade.

I första omgången fick jag fram följande ord.

SULFID, UNTRAVERKET, VÄGNÄMND, SUFFRAGETT, VÄSTERBOTTENS LÄN, ÖGONSTEN, ÄNGERSJÖ, TERMISK EKVATOR, PAKT, KÅR; GEDIGEN, DRIVKRAFT, ÖVERHET.

Efter detta beslutade jag att orden måste komma i samma ordning i berättelsen som de

lottats fram, men att det däremot inte var nödvändigt att de hade den rätta innebörden.

Ja, så var det bara att sätta igång och det blev följande lilla berättelse.

SULFID EKMANS FÖDELSEDAG

Sulfid Ekman fyllde 50 år denna dag. Hon var en kvinna som alltid visste vad klockan var slagen. Hon hade nämligen en klocka av märket Untra, och Untraverket slog aldrig fel.

Hon hade av en tillfällighet hamnat i en vägnämnd. Hennes mor, en hårdför suffragett från Västerbottens län hade sett till att få in sin ögonsten i nämnda nämnd i Ängersjö.

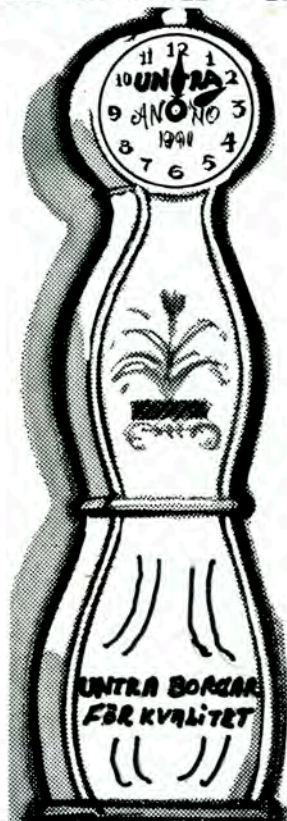
Sulfid var en kvinna som i debatterna var het som en termisk ekvator och hon drog sig inte för att gå i pakt med vem som helst för

att få sin vilja igenom.

Nu på hennes 50-årsdag stod en hel kår av gratulanter vid dörren och den främste av dem, ordföranden i vägnämnden, överräckte en blomma med orden:

- Vi vill ge dig en blomma på din 50-årsdag med tanke på din drivkraft i nämnden, även om vi tycker att debatten ibland blivit överhet.

Detta var den första berättelsen. Jag gjorde om försöket ytterligare en gång för att försöka bevisa att det

LÄR ER KONSTEN...

inte var någon tillfällighet att det går att använda denna metod. I andra omgången lottade jag fram följande ord.

MÄNNISKOÄTARE, KÄLKE, JÄMTE, HALVFET, RIKEMAN, SPRUTA, UTMÅLA, VIOLIN, ÅTERGÅNG AV ÄKTENSKAP, UPPSALA DOMKYRKA, TOMISTER, TANDBEN, MASSMORD, HALVMESYR.

EFTER ATT HA FUNDERAT NÅGON MINUT SKREV JAG FÖLJANDE BERÄTTELSE.

NÄR BYSKVALLRET HAR GJORT SITT...!

Visserligen hade ingen kallat Tom Benson för människoätare ännu, men frågan är väl om man inte gör det efter denna historia.

Tom kom körande med sin kälke ner mot byn. Han var jämte, en halvfet rikeman och idag var han arg som ett bi. Ilskan riktigt spruta omkring honom.

Han skulle till advokaten och där skulle han minsann utmåla sin fru Violin som den värsta människa han mött. Sen skulle han begära återgång av äktenskap från henne, det som ingåtts i Uppsala domkyrka för 10 dagar sedan.

Visserligen hade hon även tidigare gjort sig lustig över hans runda lekamen, men när hon idag kallat honom Tom-ister ansåg han måttet var rågat.

Han rusade ilsket in till advoka-

ten och det första han gjorde var att i ren ilska slå av honom hans tandben.

När byskvallret varit igång några dagar var det naturligtvis inte frågan om något brutet tandben, utan om massmord. För se någon halvmesyr vill inte byskvallera vara med om.

Med detta hoppas jag att jag övertygat alla om att det går att skriva i TN även om man saknar idéer.

Slutligen vill jag från Trollhätteredaktionen önska alla läsare en riktigt.....

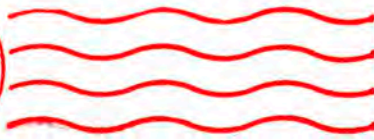
Innan vi hade bilar transporterade folk saker och ting med häst och vagn och dessförinnan hade vi elefanter och kameler. Och allra först bara drog vi varandra i håret.

En avdankad furir ifrån Matfors till LV 5-bassar sa Mors, mors.. När jag nu chansen har fått att äntligen lära mig nå't bör alla vänner i sitt tak sätta kors

Sparas spargris ser alltid så glad ut därför att den jämt är full.

Våra sjöar och vattendrag har nu blivit så smutsiga att det måste anses farligt att släppa ut avloppsvatten i dem.

TN rik till sitt innehåll
Billig i prenumeration

JULBREV FRÅN KNUTEBO

ÅJÅJÅ, hur är det nu man ska börja? Jag är så ovan att skriva. Det brukar ju tomtefar Jakob göra. Men nu har han blivit krasslig - ja, det är väl bäst att säga som det är - han har tappat sugen alldeles. Vill helst ligga och slöa. Inte ens ett brev till TN orkar han skriva.

Trollsykien vill han inte höra talas om och när jag nämner Murklan stoppar han fingrarna i öronen och blundar. Det är för bedrövligt.

MEN JAG TYCKER vi bör låta Trollsykierna få veta hur det hänger ihop. Vi har ju stått på god fot med dem förr, fastän nu på sista tiden har det varit si och så, men det blir väl inte bättre av att bara tuga tror jag.

Därför ska jag, mor Trilla Knutebo, för första gången i mitt liv, skriva årets julbrev till TN. Förlåt om det blir mera tantigt än tomtigt.

DET HÄR MED tomtefars sjukdom började redan förra julen. Han var sig inte lik då han kom hem från tomtningen på julafton. Han såg blek och medtagen

ut, slängde tomsäcken under sängen och satte sig i en vrå, tyst och sur.

Då vi frågade efter gröten och skinkan hoppade han upp och fräste.

- Det fanns varken gröt eller skinka i år. Från och med nu slutar jag som både jul- och hustomte. Nu har dom snålat för sista gången åt oss. I mars flyttar vi!

SÅ SLET HAN av sig den fina tomtedräkten och gick till sängs. Det blev minsann ingen rolig jul i Knutebo. Vi satt där och kurade barnen och jag och visste inte vad vi skulle ta oss till. Vi försökte sjunga lite, men då skrek han

åt oss att vi skulle vara tysta. Och då var vi tyst.

Vi lekte några gamla sittlekar: "Pippla höns" utan att säga något, "Räkna varann i påsen" utan att räkna. Det var svårt och inte alls roligt. Vi som brukar ha tjosan hejsan mellan golv och tak när det är jul. Nu var det bara att gå i säng och sova till slutet av februari, som vanligt.

NÄR VI VAKNADE hade Jakob nog glömt det där med flyttningen, för det hörde vi inget om, men han orkade inte stiga upp.

Själv har jag varit lite klen på sista tiden så jag måste ha hemhjälp. Och det var då tur i all otur. Jösse Hares fru Jossa kommer en gång i veckan och hjälper mig med städningen.

När hon fick höra det där om gröten och skinkan blev hon alldeles ifrån sig.

- Ni menar väl inte att ni äter skinka, skrek hon.

- Vet ni inte att det är rena giftet? Sluta med det, annars blir ni sjuka hela högen!

- Ni ska äta bark och blad, rötter och bär, frukt å grönsaker av

TN - STOR TIDNING MED SMÅ RESURSER

ATT LYSSNA BLOTT VAR DERAS LOTT

Det är konstigt det år som har gått
den gamla regeringen sparken har fått
Förr var det Olof som styrde och ställde
medan Gösta han gnällde och skällde

Men Torbjörns lott
liksom Lasse och Per
var att lyssna blott
det var konstigt det där

Men så kom kärnkraftsdebatten
där Torbjörn sa, "Ingen kärnkraft för katten"
för även våra barn ska leva gasfritt och gott
och på detta nu Torbjörn makten har fått

Men då är det Gösta som stökar och ställer
medan Olof han gnäller och skäller

Men Torbjörns lott
liksom Lasse och Per
är att lyssna blott
det är konstigt det där...

Lars Olovsson

JULBREV.....

alla slag. Se på oss
Jössar, vi är vegetari-
aner, oss biter inga
krämpor på. Nästa vec-
ka ska jag ha med mig
en korg av vår mat, få
se om inte vi ska få
tomtefar på benen, sa
Jossa och log förhopp-
ningsfullt så att de
långa framtänderna lys-
te som blixtar.

OCH HON FICK faktiskt
rätt. Vi har lytt hen-
nes råd och så småning-
om kom Jakob ur sängen,
men det dåliga humöret
har han kvar och någon
tomtning blir det inte
i år för hans del, det
har han bestämt. Men
Matte har lovat att
skjuta den saken...

Nu vill jag att vi ska
vara vänner igen och
så ber jag:

KÄRA SÖTA, sätt ut gröt
åt alla tomtar, men för
allt i världen ingen
skinka.

G O D J U L
önskar alla i Knutebo
gm mor Trilla

Det har ofta sagts att
Sverige stått vid rän-
den av en avgrund och
vid årets val tog man
ett direkt avgörande
steg FRAMÅT...

Före industrialisering-
en utförde alla männi-
skor sina behov för
hand, men när ångan bru-
tit in i världen blev
det en helt annan fart
på det hela.

I Kina kunde förr en
dödsdömd man betala
för att någon annan
tog hans straff i stäl-
let. Det fanns många
fattiga kineser som
försörjde sig på det
viset.

EN BITTER F. D. ÄLDERMAN:

VI KOMMER IGEN!

AV JERKER ALGOTSSON

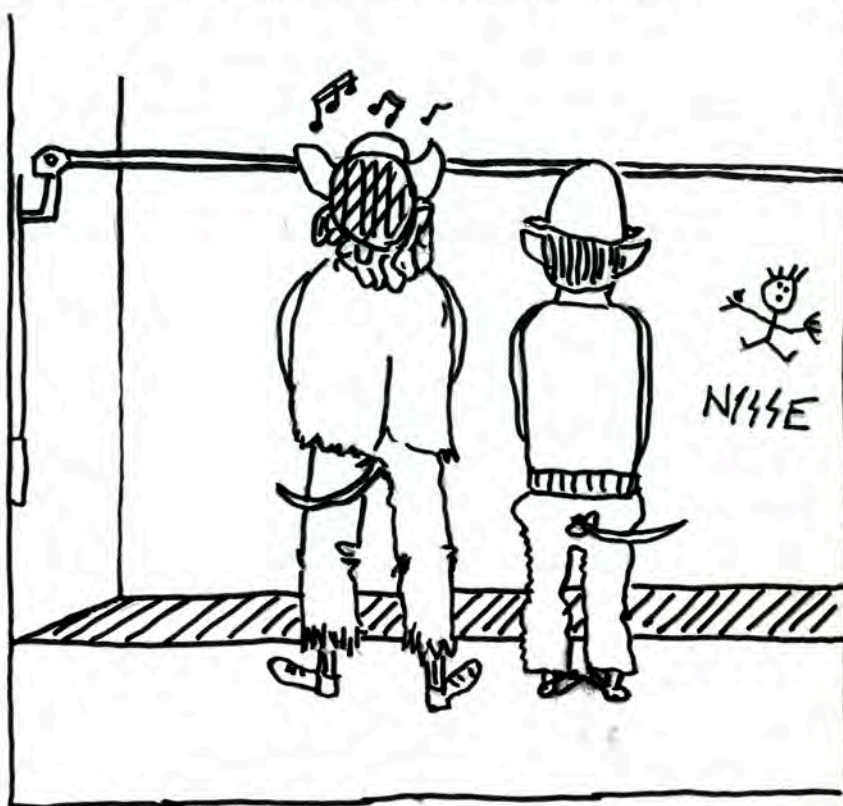
Det var lite kärvt den här kvällen hemma hos före detta äldermannen på Stranna, den vid det här laget väl kände förre grävmaskinisten Fabian Sork och hans familj.

Det var höst - grått och trist. Ute skvalade regnet och snålblåsten drog på från nordväst. På Viksjön gick "getryggarna" höga. - Svek, sa Fabian Sork. Svek och ingenting annat, det är just vad det är.

Alla i familjen förstod så väl före detta äldermannens besvikelse. Före detta hade han blivit efter senaste äldermannavalet i Viksjöns sorkregion. Han skulle nog ha accepterat den här utslagningen om det bara skett med ärliga medel. Men motståndarnas valkampanj hade saknat just ärlighet, menade han. Och ännu mer övertygad om den saken hade han blivit sedan den nye äldermannen tagit säte och stämma i sork-regionens regeringsbyggnad.

KARBIDENS FEL

Allt som skett var egentligen karbidens fel. Fabian ansåg själv att han gjort fina insatser för sorksamhällets invånare, allt sedan den dag man upptäckte karbidens många användningsområden. Inte minst borde det faktum att man efter mån-

ga års kompakt mörker nu fått belysning i samhället, ha glatt invånarna. Det hela började för några år sedan, när värdfamiljen på Stranna började ösa ner det ena lasset karbid efter det andra till Fabian och hans grannar. I början låg bara karbiden där till ingen nytta. Men en dag när det var högvatten i Viksjön och sjön "låg på" upptäckte man att karbid och vatten gav en gas som var användbar.

LJUST OCH GLATT!

Sedan den dagen hade sorksamhället förändrats avsevärt. Allt hade varit så ljust och glatt. Den lilla brottslighet som förekommit i området försvann så

gott som helt och ^{invånarna} kunde glädja sig åt den ena moderniteten efter den andra. Allt var frid och fröjd ända fram till senaste valkampanjen inför äldermannavalet. De tre andra samhällena i sorkregionen runt Viksjön hade i alla tider tittat lite snett på Strannainvånarna. Där fanns den största sorkkolonin och därför hade man också under alla år - det var över 40 år nu - hämtat äldermannen för sorkregionen därifrån. De tre samhällena slog sig ihop och försökte år efter år störta Fabian, men lyckades inte. Även i dessa tre samhällena fanns nämligen åtskilliga invånare som gillade Fabian och därför röstade på ho-

nom.

AVFALLSKAMPANJ

Ända tills i år. Då satte nämligen Tobias Sork igång en oerhörd kampanj omedelbart före valet. Avfallskampanjen skulle man kunna kalla den. Den kom så överraskande att Fabian och hans anhängare inte hann få upp garden och organisera ett riktigt motstånd. Fabian hade ju i alla tider kämpat för att alla sorkar skulle få det lika bra. Alla invånare skulle ha jobb, tyckte han. Dom skulle bo hyggligt och blev någon krasslig skulle hjälp utgå. I sin valkampanj den här gången hade han gått ut på samma sätt och talat om de förbättringar som skulle komma under den närmaste valperioden.

Då kom Tobias Sork in i bilden. I en våldsam kampanj gick han ut och berättade om hur Fabian Sork höll på att störta alla sork-samhällena i fördärvet genom sin kärlek till karbiden.

FÖRGIFTNINGSFARA

- Tänk på avfallet, sa Tobias. Avfallshögarna bara ökar och ökar och vart ska vi göra av det. Kommande generationer kommer inte att överleva denna fruktansvärda förgiftning. Tänk på våra barn, barnbarn och barnbarnsbarn och rösta på oss. Han talade också om hur de många avfallshögarna redan nu skapat problem. Det behövdes bara att en enda sork gick och pinkade i en avfallshög.

- Vad händer då, fråga-

de han. Jo, ni vet mycket väl hur vi sorkar fungerar. Pinkar en enda i en sådan hög, så kommer alla efterhand att nosa sig fram till stället och plötsligt pinkar alla just där. Tänk er bara, den oerhörda gasfara som bara en av dessa avfallshögar kan åstadkomma i ett sådant läge.

MODERNA TOALETTER

Nu visste Fabian Sork mycket väl att så här gick det inte till i dagens samhälle. Han hade själv, sedan karbiden kom, ordnat med den ena toaletten efter den andra. Just genom att man med karbid kunde åstadkomma ljus hade alla sorksamhällena numera väl upplysta urinoarer. Dit och inte alls på några andra platser gick numera alla sorkar när de kände behov.

Men allt det här kom

sig Fabian inte för att redogöra för när den överraskande kampanjen kom och därför gick det också som det gick. Fabian stod som förlorare och tvingades avgå från äldermannskapet.

"STORSORKARNA" STYRDE!

Om nu Tobias verkligen fått regera själv skulle det väl ändå ha gått an. Men de som skulle komma att styra och ställa var "storsorkarna" i de två andra samhällena. De hade bara använt Tobias som murbräcka för att själva slå sig in i regionens regeringsbyggnad. Och vad storsorkarna ville, det visste alla. Dom var kända för att själva roffa åt sig det mesta. De små i samhället fick klara sig bäst dom kunde. Och blev nån sjuk, ja då fick dom väl själva

EN BITTER F.D.....

ordna så dom blev friska.

Likadant var det för dom gamla. Ville dom ha trygghet på gamla dar fick dom väl köpa ålderdoms-försäkringar av storsorkarna. Och skolböcker till barnen, det skulle alla få köpa själva i storsorkarnas läroboksförlag.

TOBIAS NICKEDOCKA

Efter valet hade det också visat sig att det blev precis som Fabian Sork fruktat. Storsorkarna styrde och ställde, medan Tobias mest blev något av en nickedocka.

Att Fabian tyckte det hela var ett svek, var ju heller inte så konstigt. Det hade nämligen visat sig att karbidfrakterna till de olika samhällena, som man enligt Tobias valkampanj skulle sluta med, hade ökat. Och karbidverken skulle stoppas, sas det. I stället hade man nu startat nya.

Undra på det förresten, när det var storsorkarna som hade satsat de stora pengarna i de planerade karbidverken. - När det gäller karbiden, dagtingar jag inte med mitt samvete, hade Tobias sagt i valkampanjen. Men det var just vad han hade fått göra. Egentligen hade det varit ett enda dagtingande alltihopa ända sedan trontillträdet.

VI KOMMER TILLBAKA

- Men jag lovar er, sa Fabian till sin familj denna kväll, att redan vid nästa val ska vi vara tillbaka. Om det inte blir jag som blir ålderman så ska det i

I SISTA STUND

En trött Trollsykienmedlem som helst skulle vilja gå hem sitter vid sitt skrivbord och försöker finna ord.

□ □

TN skall ju snart tryckas och han vill ju helst lyckas att få in ett bidrag eller två helst i någon undanskymd vrå.

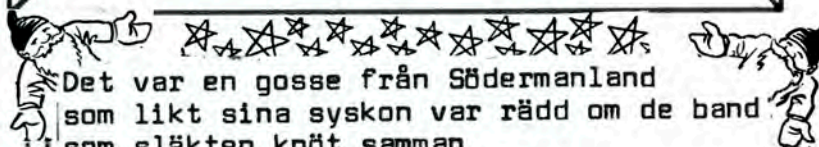
□ □

Han känner ingen inspiration utan mest irritation över att behöva tänka när han ett bidrag vill skänka.

□

Manusstopp var det för länge sen men på TN får ni vänta länge än för denne trötte Trollsykienmedlem fördröjer tryckningen i dagar fem.

Eric Lennartsson

Det var en gosse från Södermanland som likt sina syskon var rädd om de band som släkten knöt samman i sorg och i gamman därför TN han skötte med fast, säker hand

alla fall vara någon från sorksamhället på Stranna. Vi har bjort det bättre och bättre för invånarna under alla dessa 40 år och det vi byggt upp ska ingen annan få rasera.

- Förresten så har dom redan nu svårt att komma överens om tagen. Dom tre samhällena har börjat dra åt var sitt håll och vart det slutar vet man aldrig.

- Kanske måste dom ta

till ett nyval. Det vore ju det allra bästa innan dom hinner förstöra alltför mycket av det vi byggt upp.. Sade alltså f.d. grävmaskinisten - tillika före detta åldermanen - Fabian Sork på Stranna denna kulna höstdag när han, trots allt, satt och trivdes med sin stora familj i en av de många tjusiga sorkboningarna på området.

EN FRAMTIDSVISION

AV ANNA KRISTINASDOTTER

Sture står vid diskbänken och långleds. Jämt måste han diska och lägga maten. Anna, hon bara dricker kaffe (som han kokat) och äter en massa smörgåsar.

Sen stjälpes hon omkull sig på rumsoffan och snarkar redan innan hon hinner få ner huvudet på kudden. Hon är trött hon bevars, efter en hel dags jobb på Håstaholmen.

Sture själv har ju också jobbat, så han är lika trött, men han får inte känna efter han inte. Nej, då finge dom vara utan både mat och kaffe. Och det skulle ju inte gå.

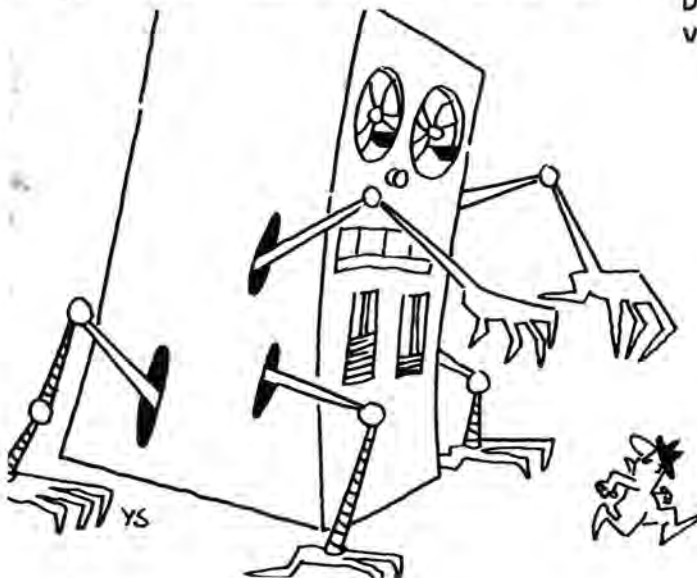
DATATEKNIK

Sture har gått en kurs i datateknik nu en vecka. Det är då en märkvärdig apparat det där. Tänk, läraren frågade datorn idag hur många länder det fanns i världen som började på A. Efter nån minut kom namnen på alla länder på A, både på svenska och engelska. Det var för knepigt.

Läraren sa att om några år hade dom dator i hemmen också. "Dä du", tänkte han, och såg på sin sovande hustru. En sån makapär skulle man ha. Då sa man till den, "gör pannkaka" och vips börjar den plocka ihop ingredienser. Men det hakade väl upp sig förstås, för datorn visste väl inte var vispen var.

EN MAN FÖR MATNING

Nej, tänkte Sture med en suck, det

är nog lugnast att köpa ett paket mix och grädda våfflor som vabligt. Det här med datorn blev nog för krångligt. Då kanske man måste skaffa en man till i huset, för det måste ju vara en som matar datorn också om den ska klara av att få fram nånting.

Det går ju inte att vänta sig nån hjälp från den sovande på soffan inte. Då blev det väl bara drömpannkaka av alltihop och det ginge ju inte eftersom vattentillgången i brunnen är "under det normala"

Men dom kanske uppfinner en dator som man kan mata med fisk i ena änden och så kommer det fram plättar i den andra. Hoppas kan man ju alltid.

Men tills dess får man väl vara dator själv och laga mat och diska som man gjort nu i tjugo års tid. Men man kan ju stå och drömma att det fungerar på det sättet snart nog.

Det lättar ju upp tillvaron att vakendrömma lite ibland...

När vi ser ett föremål passerar ljus in genom ögat och in i hjärnan där det stora mörkret råder.

När jag blir stor vill jag bli lärarinna för jag tycker det är så roligt att vara med barn.

'MURKLAN' FYLLDE 75

Kärt barn har många namn. "Karin på Stranna" eller "Murklan" eller kanske bara kort och gott "De-Kå". Det spelar ingen roll vilken av benämningarna du använder. Alla känner henne.

Men allra mest - det ska alla veta - är hon ändå känd som "MOR". Och det är Mor, inte bara med stort M utan stora bokstäver rätt igenom.

Detta år har det ännu en gång på ett slående sätt bevisats hur uppskattad och omtyckt denna "Lilla Karin" är, inte bara av sina barn, utan av alla i hennes omgivning.

I år var det 75 år sedan hon föddes och den 27 juli firades födelsedagen. Men långt innan dess hade firandet inletts.

En riktig "brakskiva"

med surströmmingsburken i centrum blev upptakten till firandet av årsdagen. Och detta skedde i Östlundarnas egen republik, Trollyskien. Var annars förresten.

Där uppvaktades inte bara med presenter, utan också med av barnen egenhändigt ihoptade hyllningsdikter. Det blev en minnesvärd afton för "republikanerna".

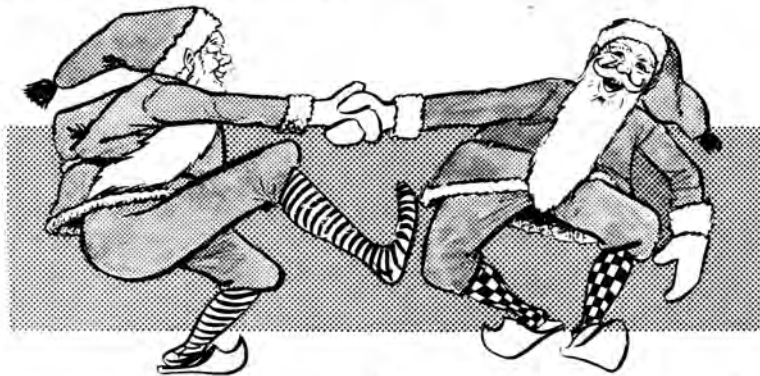
Senare - på den egentliga födelsedagen - blev det nya hyllning-

ar. Folk från alla håll strömmade till, talade vackert om hennes fina insatser här i livet och överlämnade presenter och blommor i mängd.

Som avslutning på dagen lät en av sönerna "avkonterfeja" födelsedagsbarnet mitt i blomsterskruden.

Se, det var ett födelsedagsfirande som hette duga. Och GRATIS igen lilla MOR, från oss alla barn runt Svea rike.

JA, MÅ DU LEVA...

OCH 'TUSSEN' NÅDDE 50

Det finns många sätt att göra folk uppmärksamma på att man fyller år. Ett av de knepigare praktiserade Anna Kristinasdotter - kanske mera känd som "Dammtussen" - när hon i början av det snart tilländalupna året uppnådde den aktningsvärda åldern av ett halvsekel.

Hon gick och grunnade väldigt länge innan hon kom på knepet. Men då var allt uträknat i minsta detalj, som intrigen i en bra deckare.

"Tussen" utgick ifrån att alltför få egentligen visste att hon fyllde år. Grannar och vänner var vana vid

att "Tussen" alltid - förutom de timmar hon var på jobbet - fanns hemma i sin bostad. Hon var inte "ute och rände" alltför ofta.

Väl medveten om detta beslöt sig halvseklfiraren för att åka bort ett tiotal dagar i anslutning till fyllandet. Hon var då alldeles säker på att folk skulle fråga var hon tagit vägen och hon hade nogsemt instruerat sina döttrar. De skulle berätta att hon ville fira sin födelsedag i all obemärkthet.

Naturligtvis klaffade hennes plan perfekt. De flesta fick genom "Tussens" kupp veta att hon fyllde. När hon kom hem från Nyköpingshus, där hon dessa dagar suttit inspärrad, låg fulla trappan med blommor och presentpaket. Och flera kom det, sedan hon väl åter installerat sig i sin lya.

Ja, så kan man göra om man är full i sjutton. Och det är just vad "Tussen" är. Tro mig!

MEN VI SOM INTE GICK PÅ DEN DÄR NITEN NÖJER OSS MED ATT SÅ HÄR I EFTERHAND GRATULERA GENOM VÅR EGEN TIDNING.

G R A T T I S!

PRESIDENTEN:

DET BLIR SÄKERT PRECIS SOM FÖRR

TN sökte upp Trollyskiens president för en kommentar till 1976 års val i riket Sverige.

Presidenten var som vanligt strängt upptagen med förberedelser för 1977 års träff och hade svårt att ställa upp för att besvara våra frågor.

När vi belägrat presidentpalatset i tre dagar lyckades vi dock fånga in honom på väg mellan två sammanträden.

På vår fråga vad han tyckte om valutgången svarade han.

- Det är med sorg jag ser en av mina äldsta vänner tvingas lämna ifrån sig ledningen för Sverige, men det är med glädje jag ser en av mina nyare vänner överta den.

- Jag tror inte att regimskiftet kommer att innebära några större förändringar för vår del i Trollyskien. Jag har varit i kontakt med den nye statsministern och han har lovat att samarbetet mellan våra båda länder ska fortsätta.

- Den nye statsministern har föreslagit mig att utse Sverker Henriksson till Trollyskiens utrikesminister och kontaktman mellan våra länder. Han sade sig vara odelat förtroende för Henriksson. Jag har också tänkt följa hans förslag, såvida inte Hen-

riksson går och byter arbetsplats.

Presidenten avslöjade också att han hade för avsikt att utse Jerker Algotsson till biträddande utrikesminister.

- Jag tror att han kan komma att ha ett lugnande inflytande på Henriksson. Sverker Henriksson kan säkert också komma att ha användning för Algotssons långa erfarenhet av detta arbete.

På fråga om presidenten trodde att regimskiftet skulle påverka presstödet, svarade han.

- Vår tidning har aldrig uppburit något presstöd och några ändringar på

den punkten kommer inte att ske.

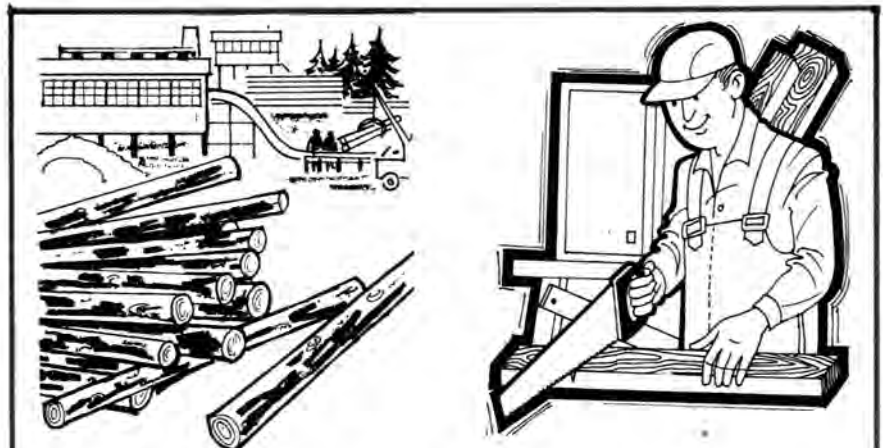
Således tror inte vår president på några omvälvande förändringar med anledning av regimskiftet i Sverige.

Vem har för övrigt trott på något sådant?

Sven Ivarsson

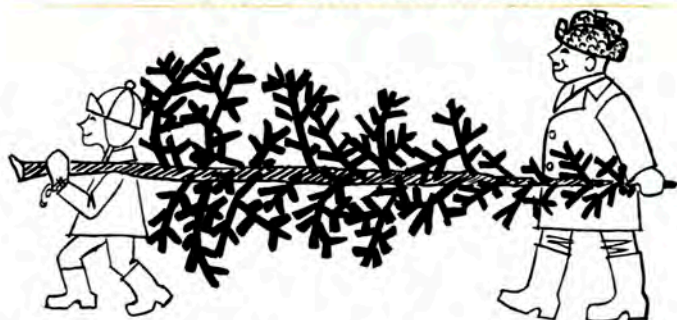
Om det bara funnes ett enda världsspråk skulle alla på hela jorden kunna ha intimt umgänge med varandra utan att behärska en massa olika böjningsformer.

Det var ett par makar från Hudiksvall som flytta till Via, men han fick anfall
• Vi åker tillbaka •
du och jag kära maka
jag måste se "Såga" om jag ska stå pall

JULGRANEN

AV ANNA KRISTINASDOTTER

Det var tyst och stilla i den stora skogen. Snön låg i mjuka vita drivor. En liten harpalt skuttade mellan träden och ropade i förbifarten till en unggran som stod där så vackert, med snö på de jämna grenarna.

- Passa dej, för nu är dom ute efter en julgran. Dom vill nog ha en julhare också är jag rädd, så jag ska då hålla mej undan!

Så var han borta och syntes inte längre mot den vita snön.

- Vad är en julgran, frågade unggranen en gammal mossig gran som stod bredvid.

- Ja, om jag det visste, sa den gamla granen.

- Det är flera vackra granar som dom tagit till julgranar här under årens lopp, men ingen enda har kommit tillbaka och talat om vad det varit, så dom har nog fått det så bra som julgranar att dom glömt oss härute i den stora skogen.

Nu hördes röster i närheten. Det var två barn och deras pappa som kom dragande en kälke och bar en yxa i handen. Dom såg sig omkring åt alla håll och den lilla unggranen sträckte på sina grenar, så dom skulle se hur vackert den var för den ville väldigt gärna bli julgran och få det riktigt bra. Nog

var det lugnt och skönt i skogen, men det blev lite långsamt med bara den gamla granen att prata med.

- Där är en vackert gran, sa barnen i mun på varandra och sprang fram och skakade av snön på dess grenar.

- Ja, den tar vi, sa fadern och gick fram och böjde undan några grenar och satte yxan in till stammen. Med ett par, tre hugg var stammen av.

- Aj, vad ont det gjorde.

Men det glömde granen snart, för nu lades den på kälken och så bar det av hemåt.

När de kom hem sattes granen i en konstig grej som fungerade alldeles som granens rot. Den kunde stå upprätt igen, alldeles själv.

Den sträckte på sina grenar och såg sig om. Oh, vad här var vackert.

Det lyste och glittrade överallt. Nu sattes en stjärna högst upp i toppen på granen. En massa ljus sattes på, och glitter hängdes över grenarna. Barnen hängde upp papperskonfekt och granna kulor och flaggor.

- Vilken vackert gran vi fick i år, sa dom och så tog dom i ring och dansade runt om granen och det var li-vat värre.

Det gick några dagar och den lilla granen

började känna sig lite vissen. Det var sällan nån som gav den en vattskvätt i foten och sällan någon tittade på den och tyckte den var vacker.

Men så en dag kom en massa barn instormande.

- Nu är det Tjugondag Knut, nu ska julen dansas ut, ropade de i munnen på varandra.

De tog i ring och dansade och sjöng och så började de sjunga...

- Nu är glada julen slut, julegranen bäres ut - men till nästa år igen, kommer hon vår gamle vän, för det har hon lovat...

Så kläddes granen av all den grannlåt de hade hängt på den och även en hel del barr följde med. Så tog far i huset granen och bar den försiktigt genom rummen ut på gården och där ropade alla "Hurra, hurra..." Och så kastades den på sopbacken.

Alla återvände in i huset igen och stängde dörren om sej. Därute låg granen ensam och övergiven.

Men, tänkte den trött, jag fick i alla fall vara julgran. Och så somnade den.

Från himlen lyste månen ner på den lilla sovande granen. En del glitter satt ännu kvar på grenarna. Det glittrade så vackert i månskenet...

UPPÅ KÄNNAVALLEN HAR JAG EN VÄN

UPPÅ KÄNNAVALLEN, UPPÅ KÄNNAVALLEN HAR JAG EN VÄN, GICK FÖRRÅD SGUBBEN FRÅN HUDIKSVALL OCH SJÖNG NÄR HAN OCH JAG I SOMRAS TOG EN PROMENAD UPP MOT KÄNNAÅSEN. MEN LÄNGRE ÄN SÅ VILLE HAN INTE GÅ I SINA AVSLÖJANDEN. VEM VÄNNEN EGENTLIGEN VAR FICK JAG INTE VETA. MEN DET SPELAR JU INTE NÅGON STÖRRE ROLL. DETTA SKEDDE DEN DAGEN TROLLSYKI-

ERNA INVÅDERADE KÄNNAVALLEN OCH HÖLL PÅ ATT SKRÄMMA SLAG PÅ GÖSTA ASPLUND MED BARN OCH BARNBARN SOM HAR SOMMARSTUGA DÄRUPPE. HAN BLEV ALLDELES BLEK OCH SLOG EFTER OSS MED KÄPPEN NÄR VI MED VÅRT DUSSIN BILAR BLÅSTE PÅ RAKT ÖVER HANS GÅRDSPLAN SÅ SANDEN YRDE. VAR DET NÅT ATT BLI UPPSKÄRRAD FÖR DET.

Nåja, vi kom fram dit vi skulle och en rolig dag fick vi. Greven av Älvängen gick på upptäcktsfärd och hittade morfars väg upp till

Kännaåsen. Den lyckades däremot inte förrådsgubben och jag hitta. Men det var ju inte så konstigt, så

virrig som han var. Han bara sjöng - uppå Kännavallen, uppå Kännavallen...

Själv sjöng jag inte. Bara studerade naturen. Hittade också några alldeles utomordentligt välfyllda hallonbuskar, som jag naturligtvis inte kunde låta bli.

Jag plockade åt mig några ordentliga nävar och smaskade i mig. Eftersom förrådsgubben själv inte tycktes våga hoppa över diket mellan vägen och hallonbuskarna erbjöd jag även honom en näve hallon som jag plockat.

- Näe tack du, sa han. Jag äter inte hallon. Jag åt ett par när jag var liten, men då råkade jag få några hallonkärnor i halsen. Det var hemskt, så jag gör aldrig om det.

Efter den betan var det inte bara Gösta Asplund som var blek. Men stoppar ju inte för hur mycket som helst.

Först sången, uppå Kännavallen, uppå Kännavallen... och sedan detta på toppen. Hallonkärnor i halsen - hihhi. Men när vi väl kom ner från åsen och jag tagit igen mig lite efter strapatserna hade vi tjosan värre. Det var en utomordentligt rolig dag, så den gör jag gärna om.

En 75-årig "mora" på Stranna i djupaste veck la sin panna. Ett par av våra barn inte skrivit ett flarn i vår tidning - dom måste jag banna

NI GLÖMMER VÄL INTE BORT ATT JAG FYLLER

50 BAST

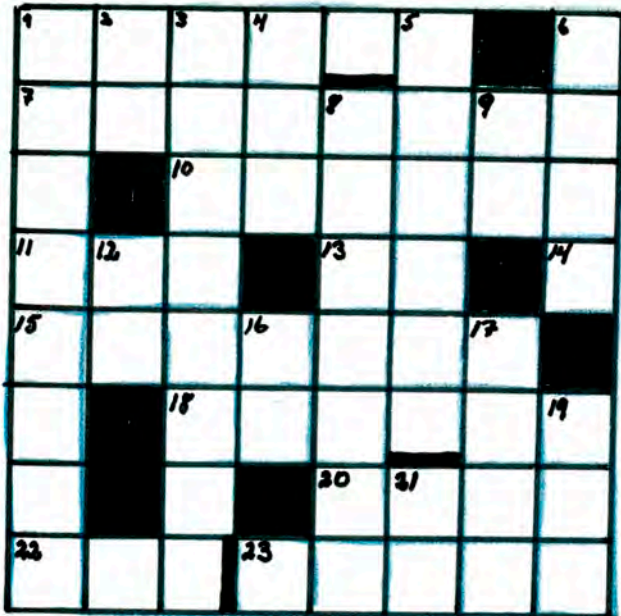
UNDER DET KOMMANDE ÅRET; I JUNI VET NI VÄL

Med största tacksamhet tar jag emot alla gåvor. Jag vill också för kännedom meddela att teckningslistor finns utlagda i samtliga Konsum-affärer på er bostadsort.

VÄLKOMNA ALLTSÅ MED DET NI KAN ÅSTADKOMMA

Med vänlig hälsning

Jerker Algotsson

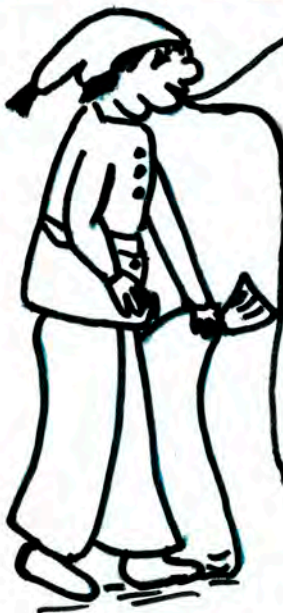

VÅGRÄTT

- 1 Dog i slaget vid Lützen
- 6 Vattendrag
- 7 Jag har letat??????
- 10 Nu
- 11 Margarin
- 13 Sven Gunnarsson
- 14 Först
- 15 Inte dyra
- 18 Gjorde bagaren
- 20 Spelar man på, på Solvalla
- 22 Djur
- 23 Inte borta

LÖDRÄTT

- 1 Stad i Sverige
- 2 Djur som hoar
- 3 Brukar många åka på sommaren
- 4 Siffra
- 5 Brukar man på födelsedagen
- 6 Siffra
- 8 Nuna
- 9 Lars Sund
- 12 Inte ni
- 16 Finns i skalan
- 17 Först på jorden
- 19 Tvåa på jorden
- 21 Rut Molin

LYCKA TILL!!!
 och GOD JUL!!
 Om ni får fram några lösningar så skicka dem till...
 Birgitta Malmqvist
 Tensta Allé 29 V tr
 163 64 Spånga

PS Ni kan tejpa ihop eller klistra fast bitarna till T:et när ni skickar dem.

1:a pris 10 kr
 2:a pris 5 kr
 3:e pris 5 kr

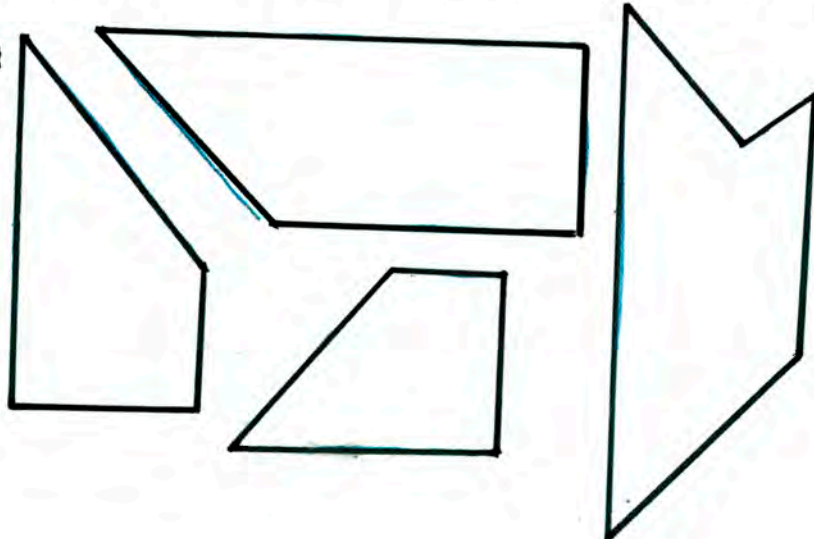

Sätt ihop dessa fyra bitar så att de bildar bokstaven T. T:et ska se ut så här..

Kalkera av och klipp ut bitarna och pussla sedan ihop dem.

1:a pris 10 kr
 2:a pris 5 kr
 3:e pris 5 kr

Säljes

VID BEHOV

av rustika och tidlösa möbler i furu, vänd Er med förtroende till

TÅNGSTA SNICKERIER

Beställ nu: Leverans någon gång i framtiden - kanske...

Sven Ivarsson
Stadsnickare

HUSVAGN

VÄL ANVÄND

SÄLJES TILL

HÖGSTBJUDANDE!

SOFF-DYNORNA
BÖR BYTAS UT

I övrigt allt
i prima skick

Svar till
"Färdigfriat"
Pripps, Sundsvall

VI ANSTÄLLER

200000

POLISMÄN

200000

HUSLÄKARE

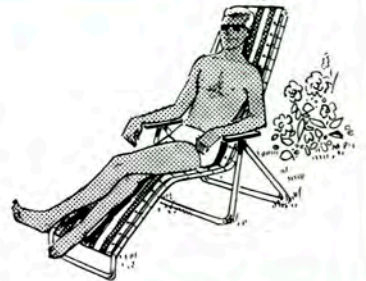
Svar till
"400000 nya jobb"
Kanslihuset Stockholm

Köpes

FRITID

helst ny och oanvänd,
önskas köpa av en som
har användning för den.

Svar till
"Fritidspedagogelev"
(d.t.k. f.v.b.)

TN tidningen som är unik i svensk press
SVERIGES ENDA ÅRLIGA SLÄKTPUBLIKATION

Redan i början av juli inleddes firandet av min

med en suringskiva som ingen skådat maken till. Firandet avslutades inte förrän sista kaffekalaset någon gång i slutet av juli.

För att vara säker på att nå alla vill jag nu via TN, till alla som gjorde min "födelsemånad" till en oförglömlig upplevelse framföra ett

VARMT TACK

Ni är hjärtligt välkomna igen när jag fyller 80!

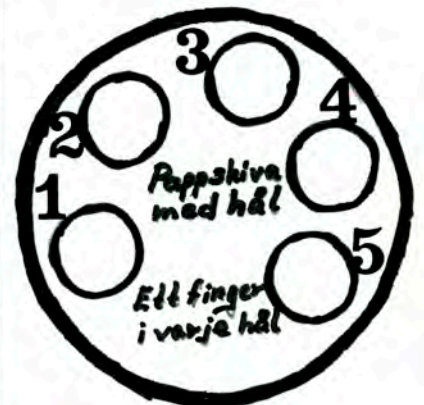
"KARIN PÅ STRANNA"

BYTES

Väl snedgångna

MILITÄRKÄNGOR!

bytes mot

MINIRÄKNARE!
(norsk modell)

Svar till
"Studerande, Sundsvall"

